

ми, както азъ объевихъ престъплението на Главка? Преторе, на туй искамъ отговоръ, а за другото нека рѣши законътъ, и азъ на закона покровителството търся. Отдалечете отъ тукъ и обвиняемия и обвинителя. Азъ съ благодарение са покорявамъ, и въ сѣдбата предъ едно законно сѣдовище покровителството на закона ще бѣде моя защита. Тука не е приличното мѣсто за таквызи разискванія.

— Има право, рече Преторътъ; стражи земете отъ тука Арбака, пазете и Калана. Салустіе, поставямъ та за отговоренъ за обвинението. Нека са наченятъ пакъ борбитъ.

— Какъ! извика Каланъ като са обърнилъ къмъ народа. Туй ли слѣдователно трѣба да са презира Игита? до кога ще търси напраздно отмѣстванье кръвта на Апенида? Правосѣдието са отлага за да са даде време на бѣдѣщи интригы за избѣгване. Защо са отнема законната користь на лева? Божеството, божеството ми вдѣхва думитъ, чувамъ го! хвърлете Арбака на лева!

Но ослабѣлата плътъ на освирѣпѣлия жрецъ немаше силы колкото лукавството му; жрецътъ паднѣ на земята обладанъ отъ силни спазмы; устата му са попенихъ и го показвахъ като да е во властта на нѣкоя свѣрхчеловѣческа сила. Туй като видѣ народътъ доде въ ужасъ и.

— Божеството вдѣхновява светия мжжъ, извикахъ сичкитъ, хвърлете Арбака на лева! Съ този викъ множеството са възвълнува и като са впусихъ и слѣзе отъ вышележащитъ сѣдалища повлече са като буюнъ порой отдѣсно отъ Арбака. Напраздно Едилътъ заповѣдаше, напраздно Преторътъ призоваваше законъ велегласно, народътъ освирѣпѣ вече отъ понапрежнитъ кръвопролаванія на арената и жедуваше и искаше новы, а суевѣрието спомагаше на звѣрскостта. Раздръженъ, распаленъ отъ присѣтствието на жѣргытъ си той забравн силата на властта. И са подигнѣ метежъ страшенъ, метежъ на простолудіе необузвано, невѣжественно съставено повече отъ отпущенницы и роботъ, метежъ твърдѣ обыкновененъ въ онѣзи времсна поради странного управление на римската държава. Жезълътъ на Претора бѣше слаба трѣстъ въ онѣзи буря. Съ сичко туй стражитъ послушны на заповѣдта на Претора наредихъ са предъ поблизкитъ до арената сѣдалища, занеты исклучително отъ погорнитъ классове, и противупоставяхъ ограда много слаба и за въспирание на множеството толкосъ, колкото да има Арбакъ време да преброи минутитъ на живота си. Обладанъ отъ онѣзи безнадѣжностъ и ужасъ, които и гордостта събарятъ долу, той обърташе въоколо вѣпенытъ си очи и гледаше множеството като са натискаше къмъ него. Въ тѣзи мину-